

Γλυκὺ τὴν γεῦσιν προῖον τῆς διασπάσεως τῆς ζωϊκῆς κόλ-
λας.

γλυκοκολοκάσι τό, ἐνιαχ. γλυκοκολόκασον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ά σ ι.

Τὸ γλυκὺ κ ο λ ο κ ά σ ι, ὁ γλυκίζων ἐδώδιμος κόνδυλος
τοῦ φυτοῦ Ἡλίανθος ὁ κονδυλόρριζος (Helianthus tubero-
sus) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ' ἄν.: Ἐ-
φέρασι γλυκοκολόκασον πού τὸ Καρπάσιον Κύπρ. Συνών.
βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ α σ ι ά.

γλυκοκολοκασιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ά σ ι καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι ά.

Τὸ φυτὸν Ἡλίανθος ὁ κονδυλόρριζος (Helianthus tube-
rosus) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae). Συνών.
κ ο λ ο κ ά σ ι, κ ο λ ο κ α σ ο ύ δ ι, μ ῆ λ α τ ῆ ς γ ῆ ς,
μ υ ρ μ η ρ ι ν ι ά, π ο ρ τ ο κ ο λ ο κ ά σ ι, ψ ε υ δ ο -
κ ο λ ο κ ά σ ι.

γλυκοκολοκύνθα ἡ, Κρήτ. (Ἀρχάν. Μονοφάτσ. κ.ά.)

— Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ύ θ α.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita
maxima) τῆς οἰκογ. τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae)
ἐνθ' ἄν.: Ἄνε πόνεσε τὸ βυζί τῆς, πᾶρε γλυκοκολοκύνθα καὶ
καθάρισε τη, ψῆσε τη νὰ γενῇ ἀλοιφή ν' ἀλείφῃ τὸ βυζί Κρήτ.
(Ἀρχάν.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά 1. 2) Τὸ φυτὸν
Κολοκύνθη ἡ λαγυνοφόρος (Lagenaria vulgaris) τῆς οἰκογ.
τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae) Κρήτ. (Μονοφάτσ.)
Συνών. ἀ γ κ λ ι ά 6, κ ο λ ό κ α, κ ο λ ο κ υ θ ο φ λ α -
σ κ ι ά, κ ο ύ π α, ν ε ρ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά, ν ε ρ ο φ λ α -
σ κ ι ά, λ ι ά ν τ ζ α, φ ι ά λ α, φ λ ά σ κ α, φ λ α σ κ ι ά.

γλυκοκολοκυνθάκι τό, Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -ά κ ι.

Μικρὸν γλυκοκολόκυθον μὴ ἀναπτυχθὲν εἰσέτι.

γλυκοκολοκυνθιά ἡ, πολλαχ. γλυκουκ'λουζ'θιά Στε-
ρελλ. (Σπάρτ. κ.ά.) γλυκολοτξά Κύπρ. γλυκοκολοτῶα Κύπρ.
— Π. Γεννάδ., Λεξικ. Φυτολογ., γλυκοκολοτῶα Πελ. (Μάν. Ξεχώρ.) γλυκοκολοτῶα Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο.

1) Τὸ φυτὸν Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita maxima)
τῆς οἰκογ. τῶν Κολοκυνθιδῶν (Cucurbitaceae) ἐνθ' ἄν.:
Ἐβαλα 'ς τὸ περβόλι μου δυὸ ἀυλάκια γλυκοκολοκυνθιές καὶ
χόρτασα τὸ γλυκοκολόκυθο Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐβαλα 'ς
τοὺν κῆπου μ' κὶ γλυκουκ'λουζ'θιές Στερελλ. (Σπάρτ.) Ἐ-
κοψε 'να γλυκοκολότῶα σὰ δαμάλι 'πὸ μία γλυκοκολοτῶα
Πελοπν. (Ξεχώρ.) Ἐζάτῶ ἀ γίδα τῶι μ' ἐφαῖτῶε τοῦ
γλυκοκολοτῶα (ἐπῆγε ἡ γίδα καὶ μοῦ ἔφαγε τὶς γλυκοκο-
λοκυνθιές) Τσακων. (Μέλαν.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ύ -
θ α 1, κ ο κ κ ι ν ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά, λ υ ρ ο κ ο λ ο κ υ -
θ ι ά, σ π ο υ ρ δ ι ά. 2) Ὁ καρπὸς τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ ύ θ α, γ λ υ -
κ ο κ ο λ ό κ υ θ ο, κ ο κ κ ι ν ο κ ο λ ό κ υ θ ο, λ ύ ρ α,
λ υ ρ ο κ ο λ ό κ υ θ ο, σ π ο ύ ρ δ α.

γλυκοκολόκυθο τό, πολλαχ. γλυκοκολότῶα Ἴος
Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν. Ξεχώρ.) γλυκουκουλόζ'θου Ἴμβρ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. (Βουρλιώτ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν.) γλυκουκ'λόζ'θου Στερελλ. (Σπάρτ.) γλυκοκολό-
τῶα Λέρ. γλυκοκολόκον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο λ ο κ ύ θ ι.
Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο κ ό λ ο κ ο ν καθ' ἀπλολ.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ Κολοκύνθη ἡ μεγίστη (Cucurbita
maxima) πολλαχ.: Νὰ σοῦ πῶ καὶ τὰ γλυκοκολόκυθα 'σο-
δειά! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ κόψῃς καμπόσα γλυκοκολόκυθα
νὰ φκειάσουμε γιαχνὶ Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐνα γλυκοκολό-
κυθο τριάντα ὀκάδες! Πελοπν. (Κυνουρ.) Θὰ μαγειρέψουμε
κάννα γλυκοκολόκυθο μὲ τραχανᾶ αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ.
γ λ υ κ ο κ ο λ ο κ υ θ ι ά 2. 2) Τὸ φυτὸν γ λ υ κ ο κ ο λ ο -
κ υ θ ι ά 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Αἰν.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκοκολόκυθος Πε-
λοπν. (Γαργαλ.)

γλυκοκόρη ἡ, Κρήτ. (Ἱεραπ. Λατσίδ. κ.ά.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ό ρ η.

Θωπευτ., προσφώνησις πρὸς νέαν προσφιλῇ καὶ ὠραίαν
ἐνθ' ἄν.: Ὡ γλυκοκόρη μου, νὰ σὲ χαρῇ ἡ μάνα πού σ' ἔχει!
Νίσυρ. || Ἀσμ.

Καλῶς τὴν κόρη, τὴ γλυκοκόρη
(ἐξ ἐπιδ.) Ἱεραπ. Λατσίδ.

γλυκοκουβέντα ἡ, Ν. Ἑστ. 15 (1934), 3 — Λεξ.
Δημητρ. γλυκοκουβέντα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλυκουκουβέντα
Ἡπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Πεντάπολ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. κ ο υ β έ ν τ α.

1) Ἀβρός, φιλόφρων λόγος, ὁμιλία οἶονε γλυκεῖα ἐνθ'
ἄν.: Χίλιες τσιριμόνιες μὲ κάμασι. Εἶδα τραταμέντα, εἶδα
γλυκοκουβέντα! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μὲ γλυκοκουβέντες κατὰ-
φερε καὶ πῆρε δανεικὰ Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ νὰ πιάναμε

γλυκοκουβέντες γιὰ ταξίδια,

γι' ἀγάπες καὶ γιὰ περιπέτειες,

γιὰ τῆς μιανῆς τὰ μάτια καὶ τῆς ἀλληνῆς τὰ φρύδια

Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁμιλία πλήρης ἀγάπης, λόγος ἐρωτικὸς
Ἡπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Πεντάπολ.) — Λεξ. Δημητρ.: Σᾶς
εἶδα ἀλλὰ δὲ σᾶς ἔκρινα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς χαλάσῃς τ' γλυκο-
κουβέντα Κουκούλ. Ὅλου γλυκουκουβέντες εἶναι οὐ Μίλτου
μὶ τ'ν Ἀργύρου Πεντάπολ.

γλυκοκουβεντιάζω πολλαχ. γλυκοκουβεντιάζω Κεφαλλ.
γλυκοκουβεντιάζον Σκυρ. γλυκουκουβεντιάζον Μακεδ. (Δε-
σπότη. Ἐπταχώρ.) γλυκουκουβεντιάζον Μακεδ. (Καστορ.
Κοζ. Πεντάλοφ.) Στερελλ. (Κολάκ. Φθιώτ. Φτελ. Φωκ.)
γλυκουκ'βεντιάζον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκουκου-
βεντιάζω Κρήτ. (Ἀρχαν. Νεαπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. κ ο υ β ε ν τ ι ά ζ ω.

1) Συνδιελέγομαι μετὰ γλυκύτητος, ἀβρότητος, φιλοφροσύ-
νης πολλαχ.: Νὰ γέμιζα τὰ χέρια μου βιόλες καὶ νὰ γλυκο-
κουβεντιάζα λιγάκι μὲ τὴ φράχτη Πελοπν. (Ἀνώγ.) Ἡ
Ἀννούλα τοῦ γλυκοκουβεντιάζε μ' ἕνα ὕψος πού δὲ μπορῶ
νὰ σοῦ τὸ περιγράψω Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 223. Εἶτε
γλυκοκουβεντιάζε καὶ χαμογελοῦσε, εἶτε θύμωνε, φρένιαζε
καὶ σκότωνε Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 83. || Ἀσμ.

Γυρνάει οὐ γέροντες καὶ τοὺς λέει, τοὺς γλυκοκουβεντιάζει
Μακεδ. (Δεσπότη.)

